

Beköszöntő

Szy György
a Linuxvilág főszerkesztője,
a Kiskapu Kiadó vezetője.
Mindenki levelét örömmel
várja a következő levélcímen:
Szy.Gyorgy@linuxvilag.hu

Előző számunkban igen komoly arányban a gyakorló rendszergazdáknak kedveztünk, ezt a „kilengést” szeretnénk most egy csöppet jóvá tenni. Természetesen, ez nem azt jelenti, hogy a májusi számban nem talál érdekességet egy gyakorló szakember! A programozóknak kívánunk kedveskedni két fordító bemutatásával is (a GCJ a 39. oldalon, az Intel fordítója a 42. oldalon mutatkozik be), és természetesen a webes eszközöket bemutató Kovácsműhelyben is találhatunk két érdekes cikket. Sokan vannak, akik eltájékozódnak a GNU/Linux világában, de hálózati megoldásként még nem használták. Nekik szól Dobbantó rovatunkban három cikk is: **Filőp Balázs** egy életképes levélszolgáltató telepítését mutatja be (Postfix és Cyrus, 58. oldal), **Garzó András** a windowsos ügyfeleket kiszolgáló Samba rendszerbe enged betekintést (A Sambáról röptében, 62. oldal), **Csontos Gyula** pedig a hordozható gépek hálózati beállítását megkönnyítő módszert ismerteti (Laptopnet, 64. oldal). Hozzáfűzöm, mindig is fura dolog a kezdők számára, hogy egy feladatot olyan rengeteg különböző módon oldhatnak meg. Miért nincs egy egyszerű és hatékony megoldás egy ilyen általános feladatra, mint például a több hálózathoz is csatlakoztatható laptopok beállítása? Ha tovább gondolkodunk, rájövünk, hogy az, ami az egyik felhasználónak hatékony, a másinak csak nyűg. A legjobb talán az volna, ha egy Vállalkozó Szellem felvállalná, hogy ír egy mindenki igényét kielégítő programot (úgy, hogy az minden Linux alatt működjön), majd karbantartja azt. Igen ám, de általában az a helyzet, hogy több V. Sz. is jelentkezik egyszerre, mindegyik elkezd a saját kis világmegváltó

programját, mindegyik programnak lesznek jó és rossz tulajdonságai, erősségei, hiányosságai. A világ pedig majd választ, hogy „melyik a használható”. Rengetegszer találkozunk olyan programokkal, melyek korábban különálló csomagok összevonásából jöttek létre, vagy a fejlesztésüket leállították, mert egy másik csomag tudásában felülmúlta, versengeni pedig értelmetlen volna. Ez tehát a nyílt fejlesztések menete. Igaz, hogy sokszor párhuzamosan fejlődnek azonos feladatú programok, de vagy van rájuk igény, vagy idővel átadják a helyüket ügyesebb testvéreiknek. És néha előfordul, hogy nagyon sokáig dolgoznak egymás mellett hasonló képességek kifejlesztésére a csoportok. Nem kell messze mennünk például, ott vannak a felhasználói felületek. Szomorúan csóváltam a fejem, amikor linuxos szakemberek szinte öltre mentek, például a KDE vagy a Gnome érdekeit védve. Még inkább elszomorított, mikor rendszeresen találkoztam olyan programokkal, amelyek csak KDE vagy csak Gnome alatt voltak képesek (hajlandóak?) futni. Ezt a témakört kívánja körbejárni **Marco Fioretti** a 20. oldalon kezdődő „A nagy egyesített munkafelület” című cikkében. De ezek a versengések eltörpülnek a fizetős termékek közötti kíméletlen verseny mellett, gondoljunk csak a komoly pénzekbe kerülő vállalatirányítási rendszerekre! Tudom, tudom, már többször szóltam ezzel kapcsolatban, így nem kell részleteznem rózsaszín jövőképeket. Szerencsére nem vagyok egyedül az elképzelésemmel, és – talán egy kicsit elhamarkodva, de – már közel érzem az időt, amikor egy linuxos szakember a „fájlkiszolgáló, FTP-kiszolgáló, adatbázis-kiszolgáló, webkiszolgáló telepítése” mellé ugyanilyen könnyedén odaírja: „átfogó vállalatirányítási rendszer telepítése”. Aki nem hiszi, olvassa el a 10. oldalon kezdődő cikket!

Jó Linuxozást kívánok!